

Briefing

Mars 2022
Nr. 122

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Christina Völcker
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs
E-post: briefing@sgsresa.se
eller ordforande@sgsresa.se

Adressändringar:

Skickas till Ewa Knutsson
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan
E-post: medlemsregister@sgsresa.se

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Byle, Ekudden 431, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.se

Sista materialdag för nästa nr. är 4 juni 2022.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.se
E-post: ordforande@sgsresa.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.
Bankgiro 223-7352

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
076-310 64 36
ordforande@sgsresa.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
0303-22 52 50
vice_ordforande@sgsresa.se

Sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
sekreterare@sgsresa.se

Kassör:

Ewa Knutsson
0767-96 55 00 kassor@sgsresa.se
medlemsregister@sgsresa.se

Vice kassör:

Bengt Cederfelt
072-2094790
vice_kassor@sgsresa.se

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
072-189 23 76
klubbmastare@sgsresa.se

Briefingansvarig:

Christina Völcker
076-897 72 78
briefing@sgsresa.se

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.se

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.se
Magnus Andersson
042-14 67 51
ledamot@sgsresa.se

Innehåll

4	Ordföranden har ordet ...	15	Ett Reseminne –
Min första charterresa
6	Höstmöte i Borås	17	Upplevelser vi kunde ha haft
6	Turistreklam	19	Strövtåg på Mallorca mars 2002, del I
7	Road trip i USA sommaren 1971	22	Hurtigruten 1998
10	Kvinnoresor del II	25	Resemästarens sidor
-

Omslagsbild: Marita Täppinen, 7 SGS:are vid Pinoccio i Borås

Vi är glada att kunna hälsa följande nya medlemmar välkomna i SGS:

Karin Weber, Göteborg
Maria Thiel, Stockholm
Pia Sergio, Degeberga

Göran och Jane Brändemar,
Malmö
Anna Maria Langkilde,
Göteborg

**Föreningen har tagit emot penninggåvor
av flera medlemmar. Vi vill rikta ett stort
TACK till dessa omtänksamma medlemmar.**

styrelsen

Ordföranden har ordet ...

Anders
Gezelius

Vårmöte i Uddevalla 27-29/5!

Styrelsen för SGS har naturligtvis hållit kontakten under coronapandemin och som alla vet, varit tvungna att successivt ställa in möte efter möte. I början av 2022 hade vi ett så kallat digitalt möte, där vi talade och delvis sågs via våra pad-dor och pc. Det kändes lite ovanligt för de flesta av oss, men det var ändå positivt att kunna prata med varandra och försöka komma fram till det bästa sättet att angripa problemet med en osäker framtid och med förhållanden som vi av erfarenhet vet kan ändras med mycket kort varsel. Vår gemensamma bedömning var dock att det finns goda anledningar att se positivt på utvecklingen och att vi tror att det kommer att vara möjligt att äntligen genomföra ett vårmöte i Uddevalla i slutet av maj.

Handläggningstiden för Briefing har på senare tid blivit längre och längre, vilket beror på att vårt tryckeri upplevs som mycket belastat och vi är naturligtvis bara en liten fisk i ett stort vatten. Vi har svårt att genomdriva snabb behandling av vår tidskrift, så att den når er som medlemmar snabbt efter det att innehållet har gjorts klart. Mitt ordförandeord måste jag t.ex. skriva redan i början av februari för att allt ska kunna komma med i ett nummer av Briefing, som når er först långt senare. Det innebär att vi måste hantera inbjudan och anmälningar till det möte, som vi vill tro att vi kan genomföra, på ett lite annat sätt än tidigare. Vi måste också vara beredda på att nya restriktioner kan komma att sätta

käppar i hjulet ännu en gång, men just idag när jag skriver de här raderna, så meddelar regeringen att restriktionerna ska hävas och pandemin inte längre ska betraktas som samhällsfarlig, så det ser mycket hoppfullt ut. Vi måste dock ta det säkra för det osäkra och efter att ha diskuterat ett möjligt förhållningssätt, har styrelsen enats om följande hantering, som ger oss mer tid för förberedelser och också gör det möjligt att agera med kortare varsel.

- I Briefing nr 122 finns ingen inbjudan med program och anmälningsblankett som det skulle ha gjort i normalfallet.
- Senare i vår, med sikte på tidigt i april, kommer inbjudan med program och anmälmöjlighet att läggas ut på föreningens hemsida.
- Medlemmar, som inte har tillgång till internet och SGS hemsida, kan under början av april ta kontakt med ordförande på telefon 0763-106 436 för att få tillgång till program och anmälan på annat sätt.
- Ett definitivt beslut om mötet kan genomföras tas av styrelsen senast 20 april och beslutet görs tillgängligt på vår hemsida.
- Delvis av ekonomiska skäl kommer fokus på vårträffen att vara att vi får träffas och äntligen prata med varandra. Vi kommer därför att i första hand försöka hitta medlemmar med spännande berättelser för programmet och vi kommer att satsa på inslag som ger oss möjlighet till många kontaktytor.

Jag hoppas att alla har förståelse för att det i exceptionella tider också krävs exceptionella åtgärder. Att boka in och genomföra ett möte av den storlek, som vi hoppas att det blir, innebär ett rejält ekonomiskt åtagande. Det är av stor vikt för vår ekonomi att vi inte hamnar i en situation där vi måste betala för lokaler, boende, mat och föredragshållare, men där vi inte kan få till stånd ett verkligt möte.

För er som har tillgång till internet, men som av en eller annan anledning har stängt av möjligheten att få ett mail, som talar om att det har kommit ny information på hemsidan, vill jag uppmana att aktivera den möjligheten igen för att inte gå miste om nya uppgifter. Kontrollera gärna om uppgifterna om telefon och e-postadress är korrekta. Logga in och kontrollera och komplettera med alternativet Mina medlemsuppgifter, som visas längst upp till höger på startsidan. Under alternativet Mitt konto och fliken Notification settings kan du så se till att du får information om nyheter genom att ha alternativet Aktiverad markerad under rubriken Notify status. Om du gör ändringar eller tillägg så glöm inte att Spara innan du avslutar. Det är inte så krångligt som det kan låta och du kommer inte att få några "onödiga" mail i tid och otid. Om du behöver hjälp, så hoppas jag att du inte tvekar utan tar kontakt, så försöker vi hjälpa till.

SGS under kommande år

Redan i förra numret av Briefing väckte jag några frågor om framtiden för SGS. Jag tycker att en av de frågor vi behöver fundera på och diskutera inför och på träffen i Uddevalla är hur vi ska hantera en mycket föränderlig framtid och vilka utmaningar och möjligheter vi måste hantera. Under den här långa tiden som har gått under pandemin

har det blivit mycket tydligt hur viktig föreningen är för många av oss. Jag är egentligen helt säker på att den största betydelsen har föreningen för de kontakter, som våra gemensamma aktiviteter innebär. Vi har ju inga uppgifter om våra medlemmars ålder, men jag känner mig helt säker på att medelåldern blir högre och högre och att en av föreningens viktigaste ursprungliga uppgifter, den att hitta och skapa möjligheter att besöka områden och människor som annars är svåra att nå, inte längre är lika brännande. Men om det nu är så att våra sociala kontakter hamnar mer och mer i centrum, så måste vi ha modet att också kunna göra ändringar i våra prioriteringar. Och det behöver så klart inte alls innebära att vi inte fortfarande vill resa och möta nya horisonter och ansikten. Vilka hinder som en fortsatt pandemi kommer att orsaka svårigheter för att resa i de delar av vår värld, som inte har fått samma möjligheter till vacciner som vi har fått, det återstår att se. Om vi inte kan resa till vissa delar av världen är det något vi kan beklaga aldrig så mycket, men det är ändå alltid i de länderna som konsekvenserna på alla plan blir så mycket värre.

Vi tror på 2022

Visst är det så! Vi ska verkligen försöka att ses i Uddevalla i maj, vi ska hoppas att det ska bli tillfällen till nya och intressanta resor till både när och fjärran och vi ska självfallet berätta för varandra vad vi varit med om genom att skriva i Briefing. Vi ska på alla sätt försöka göra så att 2022 blir ett år vi kommer att ha möjlighet att uppleva och minnas med glädje!

Höstmöte i Borås

Marita Täppinen

7 SGS:are hade i september ett höstmöte med Pinoccio i Borås:
Birgitta , Birgitta, Elly, Isabell, Kerstin, Marita och Monika

Turistreklam

Marita Täppinen

Möt våren i Södertälje!

Här har resenärer mötts åtminstone sedan vikingatid: Båt mellan Mälaren och Östersjön. Järnväg sedan mitten av 1800-talet, avstigning Södertälje Syd (fjärrtåg), Södertälje Hamn, Södertälje Centrum eller Östertälje (pendeltåg). E4 och E20 har ersatt gamla "Göta landsväg" och andra ridstigar.

Road trip i USA sommaren 1971

text och bild: Johan Bogg

I nummer 115 av Briefing fanns det med en berättelse om en road trip i USA från 2019. Det väckte minnen hos mig om den road trip jag gjorde 1971 tillsammans med min bror Lennart.

Planeringen kring resan började långt tidigare; våra föräldrar hade givit mig och mina 2 äldre bröder ett löfte, när vi var på väg in i tonåren. De lovade, att om vi inte började röka innan vi blev myndiga (på den tiden 20 år), skulle vi få 1000 kronor var. Idag motsvarar det drygt 8000 kronor.

Jag var den ende av oss, som klarade av att inte börja röka! Pengarna räckte till flygbiljetten Arlanda-New York och hem från San Francisco. Pengarna till uppehållet fick jag låna av föräldrarna och sedan jobba för att återbetala.

I början av juli 1971 flög vi till New York via Oslo. Vi bodde några dagar på Manhattan och hann med ett par gratiskonserter i Central Park med bl.a. Pete Seeger och Melanie.

Det viktigaste blev nu att fixa en bil. Vår plan var att köra tvärs över USA via Chicago, Rocky Mountains, Utah till San Francisco och sedan till Mexico. Vi hittade en bil i Greenwich Village, en pistagegrön Rambler från tidigt 50-tal! Säljaren var en professionell häxa! När Lennart var ute och provkörde bilen fick jag min framtid spådd. Tyvärr har inget gått i uppfyllelse, annars skulle jag t.ex. bo i Köpenhamn!

Dagen efter bilköpet började vi vår road trip. Det var Lennart som körde för det mesta, för jag hade precis fått

mitt körkort. När Lennart och jag pratade om vår resa, nu när jag höll på att skriva om den, kom vi på att både vi och bilen var helt oförsäkrade! Men det gick bra ändå som tur var!

Vi körde genom New Jersey, Pennsylvania och Ohio. Första natten sov vi på en parkeringsplats i Ohio. Vi kom sedan fram till vårt första stopp i Chicago. Där bodde vi några nätter hos våra släktingar, en stor familj med 7 barn. Vi fick bl.a. följa med pappa Robert till domstolen. Han var advokat och det var en spännande upplevelse. Men nu minns jag inte vad domstolsförhandlingarna handlade om. Det roligaste var att umgås med familjens två äldsta döttrar och deras kompisar, som var i vår ålder. Vi var bl.a. och badade i Lake Michigan och på utomhuskonsert i en park med Laura Nyro. En "underlig" doft vilade tungt över hela parken!

Pliktskyldigt gjorde vi besök hos den äldre generationen. De var den första generationen, som var född i USA. På väg till döttrarnas farfar blev vi varnade för att han skulle spela svenska psalmer på piano för oss. Mycket riktigt, direkt efter att vi hälsat, började han spela och varken min bror eller jag kände igen någon av psalmerna. Till slut spelade han en melodi, vilken han blev mycket bekymrad över att vi inte kände igen, detta trots att han spelade den flera gånger. När vi satt i bilen på väg därifrån, kom jag på att det var "Du gamla du fria" han spelade! Vi gjorde nog ingen succé hos den äldre generationen.

Sedan var det dags att ge oss iväg genom Iowa och Nebraska till Colorado. Målet var Fort Collins, en liten universitetsstad i Rocky Mountains. Där träffade vi Dave, en släkting som pluggade där. Han bodde i ett hippiekollektiv med ett gäng halvilda hundar.

Vi fortsatte vidare över Rocky Mountains genom Colorado och Wyoming till Utah. För det mesta tältade vi på campingplatser eller sov i bilen på parkeringsplatser. Vi badade i Salt Lake och hann också med ett besök i Salt Lake City och mormonernas tabernakel. Efter det körde vi snabbt genom Nevada till San Francisco, där ytterligare en gren av vår släkt är bosatt. Då bodde familjen i ett fint hus i Belvedere norr om San Francisco. Huset är byggt på pålar i bukten med utsikt över Golden Gate Bridge och Alcatraz. I familjen finns två söner i vår ålder, Joe och Mike. De tog med oss på baseball och diverse vilda fester med deras kompisar.

Efter några dagar var planen att åka vidare till Mexico. Vi kom tyvärr bara till Golden Gate Bridge. På bron började bilen krångla och vi beslöt att inte fortsätta. I stället lyckades vi ta oss till Berkeley, där vi bodde resten av tiden i USA. Det var en spännande tid där, precis i efterdyningarna av Hippieeran och Black Pantherrörelsen. Det var en orolig tid med stora demonstrationer mot Vietnamkriget, med stora polis- och militäringripanden mot demonstranterna. Under våra veckor där var det dock lugnt. Vi lärde känna några studenter, som vi umgicks med och vi fick låna en Folkabubbla några dagar, så vi kom ner till Los Angeles och Malibu Beach. Vi hann också med att gå på konserter med bl.a. Muddy Waters och Taj Ma-

hal. Tyvärr missade vi en gratiskonsert med Jefferson Airplane.

Från San Francisco flög vi hem direkt från Oakland Airport, som var ökänt för förseningar. Mycket riktigt, så var vårt flyg några timmar försenat. Som kompensation fick vi varsin vouchert att byta ut mot en drink i baren. Där träffade vi några amerikanska killar på väg till Sverige. När vi druckit upp våra drinkar, kom ett nytt meddelande om ytterligare försening. Tillsammans med amerikanerna gav vi oss iväg till incheckningsdisken för att få nya vouchers. Disken var dock tom, men en av amerikanerna var företagsam. Han hoppade över disken och i en oläst låda hittade han hela häftet med vouchers! Så vi hade en kul väntan på flyget hem!

Sammanfattningsvis var det en spännande och rolig resa, som gav mig mersmak att fortsätta resa även till andra delar av världen!

PS. Jag kan tillägga att jag varit tillbaka till släkten i Chicago ett par gånger och förhoppningsvis kunnat gottgöra det första misslyckade intrycket!

Jag i San Francisco

Jag flyter i Great Salt Lake

När jag kör bilen

Min bror Lennart och vår bil

Kvinnoresor del II

text: Inger Bjurlén, bild: Christina Völcker

(Forts. från föregående nummer)

2016

Till Etiopien och Sydafrika gick nästa kvinnoresa med Anna-Karin och Maud som reseledare och 9 förväntansfulla damer.

Vi började äventyret i Addis Abeba med en tur till Entotoberget. Under bilresan for vi om många risbärserskor med tunga bördor på ryggen, ca 70 kg fick vi höra. Vi fick tillfälle att prata med en kvinna som burit ris sedan hon var 12 år. Nu var hon 35 år och hade fött 12 barn, varav 4 var döda. Hon tjänade ca 2 dollar per dag.

Vi besökte också Kazalaprojektet, där man utbildar f.d. prostituerade flickor i sömnad.

För Christina och mig blev det sen besök nummer 2 på Nationalmuseum med det berömda skelettet av Lucy

och en lokal marknad, innan vi flög vidare mot Lalibela, som ligger 2000 m över havet.

Där besökte vi de unika klippkyrkorna uthuggna direkt ur berget. De finns med på UNESCO:s världsarvslista. Det var inte det lättaste i världen för oss att ta oss ner i S:t Georgekyrkan. Det fanns

också ett kloster nere i berget. Efter kyrkbesöket blev det kaffeceremoni.

Trinity Church, Etnologiska muséet och Röda Terrormuséet hann vi också med och avslutade på en etiopisk restaurang med mat och underhållning.

Nästa morgon fortsatte resan med flyg till Johannesburg i Sydafrika. Där träffade vi våra värdfamiljer, som vi skulle bo hos några dagar i Soweto. Vi blev väl mottagna i deras enkla hem. Efter frukost nästa dag for vi till Constitution Hill. Vi fick se var Nelson Mandela suttit fången och också besöka hans hem samt Regina -Mundi kyrkan. Där pågick kampen mot apartheid under Sowetoupproret och det ledde till att polisen öppnade eld mot kyrkan.

Vi tillbringade en hel förmiddag med damer och några få herrar över 60 år. Vi sjöng, dansade och pratade och hade även gymnastik utomhus tillsammans med dem. Allt i kyrkans regi. Stämningen var på topp. På nästa ställe fick vi också lära oss spela trummor.

Så flög vi till Kapstaden. Där tog vi linbanan upp på Taffelberget, där vi hade en underbar utsikt. Vi bodde på en resort. En utflykt till Kapudden, en annan till en getfarm med ostprovning hann vi också med. Sedan kom en kvinna och visade oss olika reptiler och de som vågade fick hålla i dem. Kvinnan lärde befolkningen att inte urskiljningslöst döda alla ormar.

Så besökte vi Kirstenboschs botaniska trädgård och ett sjukhus, där man tog hand om våldtagna och misshandlade kvinnor och barn.

Nästa programpunkt var en båtutflykt till Robben Island, där Nelson Mandela satt fängslad i 18 år.

Under färden såg vi både sälar och valar. Det var en intressant resa.

Våra sista slantar gjorde vi av med vid Water Front, innan vi avslutade hemma

hos Anki, som varit vår guide här nere. Hon och hennes man hade en grisfarm, fastän de själva var vegetarianer.

Vi hade hunnit med fantastiskt mycket på 16 dagar och var väldigt nöjda.

2017

Tidigt en kall januarimorgon reste vi 10 damer över Paris till Guadelope, där vi övernattade för att nästa morgon ta färjan över till Dominica, där Norun mötte oss. Vi skulle bo i hennes bungalows

Hibiscus Inn, omgivna av en underbar trädgård och en kör av syrsor, fåglar och grodor. Vi bodde mitt i naturen. På andra sidan den lilla vägen rinner Paguafloten, där vi en dag fick gå ner och tvätta kläder på dominicanskt vis med växter i st.f. tvättmedel. En annan dag for vi fram i varsin gummiring på floden. Häftigt, men roligt.

Söndagen började med ett kyrkosök. Här kommer man lite när man tycker. Till en början var kören väldigt decimerad, men så småningom blev den större och större. Det var sång, dans och glädje.

Så lockade den fina stranden. Väldigt höga vågor. Satt man lugnt på stranden blev man plötsligt översköjld av en jättevåg. Medhavd lunch åt vi på palmblad.

En dag besökte vi karibienindianernas skola och förskola samt handikappsskolan med endast 3 elever. Vi fick en guidad tur på indianreservatet, där vi också köpte några souvenirer. (På Dominica bor de sista karibienindianerna.)

Vi hann också med att besöka en bananplantage och en chokladfabrik. Naturen var väl den största upplevel-

sen under resan. Vi vandrade uppe i bergen, badade i varma källor mitt i regnskogen. I Titou George- sprickan i berget kunde man simma in i olika grottor i berget. En annan fantastisk utflykt var en båttur på Indian River genom mangroveträsket. Massor av vackra fåglar bl.a. kolibris

Vi besökte huvudstaden Roseau och träffade en kvinna, som hjälpte utnyttjade kvinnor och barn. En kväll besökte vi en kvinna i hennes hem med bildvisning, romprovning och såg en underbar solnedgång.

Vårdcentralen fick också ett besök och en man visade oss växter som kunde bota olika sjukdomar. På sjukstugan fick jag en behandling mot de bett, som

jag fått under vistelsen. Man berättade där att alla pensionärer kontrolleras två gånger per år. Om man då inte kan ta sig till sjukstugan för egen maskin, kommer sjukvården hem till personen.

Ja, det här var framför allt en naturresa. Nu väntar vi bara på nästa kvinnoresa!

Tillägg från redaktionen:

Resorna har i flera fall resulterat i varaktiga kontakter.

Guatemala drabbades av kraftiga jordskred, vilka begravnade hela byar, efter vårt besök. Det förde med sig, att Unn Lisbet grundade ett barnhem. Där såg man till att föräldralösa barn fick mat och husrum och att de skickades till de bästa skolorna. Lisbet sponsrades av Norge, men vi och flera med oss, har skickat medel även från Sverige. Lisbet hann ta emot ett fint pris för sina insatser, innan hon tragiskt nog avled i cancer några år senare.

I Kenya kunde vissa av oss upprätthålla kontakten med sin värdfamilj via nätet.

En kort tid efter vår vistelse i Nepal drabbades landet av en kraftig jordbävning. Vi kanske var de sista turisterna, som fick uppleva mångfalden av landets tempel.

”Pensionärsträffen” i Soweto var en oförglömlig upplevelse. Den resulterade också i brevväxlingar.

Halva behållningen av dessa resor har varit de fantastiska guiderna vi haft. Tänk, att det överallt i världen finns svenskor, som bor och verkar på platsen och är väl insatta i landets kultur, språk religion, sedvänjor m.m. och som gärna förmedlar detta!

Ett Reseminne

Min första charterresa

Text: Margareta Jonsson Zelleroth

Året var 1967. Jag hade sytt en ny Åkappa, blommig med svart foder. Jag hade köpt resväska och skaffat pass. Jag hade bokat min första charterresa, en vecka till Torremolinos på Solkusten i södra Spanien.

Min pappa, som inte direkt jublade över tilltaget, skjutsade mig till Falköpings Central och där började resan. Jag kom till Stockholm och tog mig ut till Arlanda. Resan arrangerades av Spi-es Resor.

På Arlanda pågick underhåll och re-

parationer av planet. Redan då var det så att den personalen av säkerhetsskäl inte fick jobba övertid. Någon skruv kunde ju sättas på fel ställe eller glömmas. Det innebar att personalen gick hem när arbetspasset var slut och då var planet inte färdigt. Övernattning ordnades. Det tog lite tid att få fram bus-sar med chaufförer och hotellrum. Jag placerades i en buss som skulle lasta av oss vid hotell Flamingo i Solna, men busschauffören körde av någon anled-ning fel och vi kom till hotell Foresta på

Lidingö. Där fick bussen vända och sikta på Flamingo i Solna. Nästan alla var trötta, jättesura, irriterade och besvikna. Alla utom jag som tyckte att det var en helt fantastisk sightseeingtur i Stockholmsområdet denna otroligt vackra försommarkväll. Jag tittade fascinerat ut genom bussfönstret på omgivningen och njöt av tillvaron i storstaden.

Vi kom fram till Flamingo och sov ett fåtal timmar där. Jag delade rum med ett stimmigt tjejgäng från Dalarna. Ut till Arlanda igen. Nu var planet, ett fyrmotorigt propellerplan, lagat och vi kom i väg.

Om nerresan och vistelsen i Torremolinos finns inte mycket att berätta trots att jag hade fullt sjå med att hinna ta del av allt detta för mig helt nya vad gällde väder, pooler, discon, mat, kultur, byggnader, landskap, sevärdheter, badstränder, människor, hav och mycket mer.

Veckan gick fort. Det blev hemresedag. När planet var över Frankrike ombads vi plötsligt att inta våra platser och spänna fast säkerhetsbältena. Personalen slutade servera och intog sina sittplatser. Nödlandning på Kastrup förbereddes! Två av motorerna, en på varje sida, var rödglödgade och såg ut som spisplattor som inte stängts av. Rädsla, ilska och förtvivlan i kabinen. Jag, som flög för första gången, förstod nog inte hur allvarligt läget var. Vi närmade oss Kastrup och när man tittade ut genom fönstren såg man en rad brandbilar uppställda på ena sidan och en lång rad ambulanser vid den andra sidan av landningsbanan, som var täckt av ett åtminstone metertjockt skumlager. Vi landade! Det gick bra. Dörrarna öppnades och vi föstes snabbt in i ankomst-

hallen. En timme senare var det dags att fortsätta till Stockholm i samma typ av plan. Många visade rädsla och olust. Jag förstod nog inte då heller hur allvarlig situationen egentligen hade varit. Jag vet inte om alla flög vidare eller någon backade ur och tog tåget.

När vi kom till Arlanda hände något märkligt. En man samlade ihop några av oss, berättade att han var narkotikapolis och hade spanat på oss hela veckan, men att ingen av oss hade gjort något olagligt. Vi var väl 6-7 resenärer och han bjöd med oss hem till sig för att berätta lite mer om sitt jobb. Vi var några som hakade på och hemma hos honom blev vi bjudna på Afternoon Tea. Han berättade att narkotikahandel mellan norra Afrika och Solkusten förekom i stor omfattning. Vi som blev kollade togs ut på följande kriterier: Vi reste ensamma, stannade endast en vecka och bodde på ett billigt hotell. Han hade suttit på närallgande caféer, i parker och hotellreceptioner och följt våra förehavanden. Det var inte första gången han var på ett sådant uppdrag, men det hände inte så ofta att inte en enda resenär var inblandad i de olagliga smuggelaffärerna.

Jag fick nog resans största chock då. Jag var ung, omyndig, från bondlandet utanför Falköping, hade inga resvanor eller erfarenheter, hade ingen aning om vad narkotika var, hur det såg ut eller hur det användes. Mycket nytt på en gång!

Att denna min allra första resa blev starten för ett flitigt resande, trots alla de nya och tuffa upplevelserna, kan man fundera över. Men mitt intresse var definitivt väckt!

Upplevelser vi kunde ha haft

text och bild: Bodil Eckert

Som så många SGS:are har vi rest ganska mycket. De senaste 20 åren har resorna framförallt gällt upplevelser och företeelser i naturen. Som alla vet är det då naturens villkor som gäller och resenären har bara att foga sig i detta. Här är några exempel: Långt söderut i den chilenska delen av Anderna finns de fantastiska topparna Torres del Paine som sticker upp som tre svärd ur marken ca 2700 m över havet. Den fria höjden över omgivande mark är drygt 1000 m. Den närmaste staden är Puerto Natales. För att se topparna måste man vandra ca 10 km och ca 800 m uppåt. Den sista delen går man upp för en stenig sluttning och har en glaciärsjö och Torres del Paine framför sig. Vi var en grupp som i regn och kyla gjorde denna vandring. Efter drygt halva sträckan kom vi fram till en stor värmestuga. Den var full med folk, som försökte torka kläder och värma sig. Fönstren var immiga, men vi kunde ana att regnet började övergå i snö. De flesta i gruppen bestämde sig för att stanna i stugan, men vi var några som så gärna ville se Torres del Paine och trotsade vädret. När vi gick upp för den steniga och ganska hala sluttningen var det snöglopp och när vi var framme vid utsiktspunkten såg vi inte ens sjön, som var ca 50 m framför oss. Vi satt och kysade i snöfallet och fick ibland syn på sjön men inget mer. Vår erfarna guide berättade, att så här dålig sikt var det kanske hälften av gångerna han varit där. Under denna resa hade vi många vandringsdagar med varierande väder men aldrig så dåligt som denna dag.

En annan vandringresa gick till Himalaya, Sikkim, ett urgammalt kungarrike mellan Nepal och Butan och som sedan 1975 är en delstat i Indien. Vi vandrade nära gränsen till Nepal, för där har man fina möjligheter att se berget Kangchenjunga, som ska vara ett av de vackraste bergen i världen. Det är världens tredje högsta berg (8586 m) och ligger på gränsen mellan Nepal och Sikkim. Efter 10 dagars vandring på hög höjd kom vi till en campingplats, där det fanns många andra vandrare. Vi väcktes nästa morgon kl. 4 av det vanliga ”coffe, tea madame!”. Efter teet gick vi ca 1 timme uppåt för att komma till en höjd med utsikt mot Kangchenjunga norrut. Vi var många från campingplatsen, som andäktigt väntade på att berget skulle träda fram när det blev ljus och innan dimman och molnen skymde sikten. Tyvärr väntade vi förgäves och likaså nästa morgon. Båda dagarna var det dimmigt och molnigt och snöade av och till. Vandringen varade några dagar till, sen åkte vi bil till Gangtok som är huvudstad i Sikkim och vidare till Darjeeling. I Darjeeling hade vi ny chans att se Kangchenjunga.

Det är 150 km till Kangchenjunga från Darjeeling, så det verkar otroligt att man ska kunna se något. Tidigt på morgonen, när luften är klar, kan man se bergen i Himalaya som en hägring halvvägs upp i himlen. Åter upp vid 4-tiden och promenerade till en utsiktsplats och där kunde vi faktiskt lite svagt ana profilen av många berg, men vilket som var Kangchenjunga kunde vi inte lista ut. Det var något av ett antiklimax att stå där i värmen och på behaglig höjd få syn på det som vi tidigare ansträngt oss så mycket för. Vandringen gav oss dock många andra upplevelser, så vi vill inte ha den ogjord. Vi var bland annat med om en snöstorm så att vi trodde att tälten skulle blåsa bort och vi såg vackert blommande rhododendronskog.

Den sista besvikelsen var vi nyligen med om. Vi bestämde i slutet av november att vi ännu en gång skulle vilja uppleva norrsken och eftersom vi bor i Lund var det bara att ge sig av norrut. Vi bokade tre nätter på STF:s fjällstation i Abisko och gav oss av med tåg i början av januari, några dagar efter polarnattens slut. Natten innan vi kom till Abisko var där ett praktfullt norrsken och så kallt att Trafikverket bestämde att det var för riskabelt att köra persontåg från Boden, så det blev buss istället från Boden till Abisko. Vi kom fram till

Abisko och började hoppas på nattens norrskenföreställning. Det var ca 20 grader kallt och klart, men solvinden hade nog mojnat, för visst var det norrsken men inte alls så praktfullt som det från gårdagen. Inga gardiner utan en lojorm som rörde sig över himlen.

Nästa kväll var vi uppe på Aurora Sky Station på fjället Njulla i Abisko där möjligheterna att se norrsken är ännu bättre, men då var det absolut inget. Sista natten var vi uppe några gånger för att spana åt norr, men utan resultat. Precis som i Sikkim var resten av vistelsen mycket trevlig, så vi är ändå glada att vi gjorde resan. Som en liten kompensation var vi med om fantastisk soluppgång med Lappporten i förgrunden. Dagarna efter att vi kom hem kunde man se norrsken långt ned i södra Sverige, så det hade räckt att köra 30 mil till Huskvarna där vi har släktingar som bor högt upp med utsikt åt alla håll.

Strövtåg på Mallorca mars 2002, del I

Text och bild: Gunilla Broberg

Lördag 23/3

Under eftermiddagen och kvällen anlände deltagarna med olika flyg. Vi blev 18 st plus guiden Sara.

Söndag 24/3

Efter frukosten tog vi våra ryggsäckar och gick till bussen. Vi lämnade Palma bakom oss och for på en söndagsstill motorväg till Andratx och så ner till Port d'Andratx. På Mallorca var det vanligt att man anlade en stad lite inåt landet och med bara en mindre by

vid havet eftersom faror i form av pirater eller andra inkräktare ju kom från havet. Ett sätt att skydda sig var också det system av bevakningstorn som finns runt ön.

Nere i Port d'Andratx bunkrade vi vatten på ett supermercado samtidigt som Sara inhandlade picknickmat ur de välförsedda diskarna. Vi delade upp maten mellan våra ryggsäckar och gav oss av på vår första vandring tillsammans, till en början längs med den vackra hamnpromenaden där många stora och fina båtar fortfarande låg uppe på land och väntade på sina (utländska) ägare. På en grusväg tog vi oss högre och högre upp längs bergssidan och i samma takt som vi gick uppåt blev utsikten vackrare. Uppe på ett krön hämtade vi andan medan Sara visade några av de mest karakteristiska växterna för landskapet: smalbladig cistros, mastix-

buske, buskljung och aleppotall. På en vacker och lättgången grusväg kunde vi låta blicken svepa så väl över landskapet som över växterna vid våra fötter: tidig sabellilja med cerise blommor, resliga dödsiljor, gulblommande djävulskt taggig djävulsginst och den för flugor så attraktiva orkidén flugblomster. Med fantastisk utsikt ner mot Sant Elm och ön Sa Dragonera hjälptes vi åt att duka upp picknicken med bland annat sobrasada (mallorkinsk korv), lufttorkad skinka, små berberechos (skaldjur) och ett litet glas av likören Hierbas.

Styrkta av mat och dryck och med lättare ryggsäckar gick vi ner för en lite brant stig tills vi snart hade grusväg under fötterna igen. I den varma eftermiddagssolen var det härligt att sträcka ut stegen och njuta av dagen, nya vänner och nya stigar. Efter en liten miss vid ett vägval fick vi göra en tvärvändning och snart var vi åter på väg mot byn Sant Elm. Den lilla omvägen gjorde att vi fick se asfaltblomman, vilken vi tyckte lukade bilverkstad. Så tog vi den kortare vägen ner till byn som ännu inte verkade helt väckt ur sin vinterdvala. Barerna var dock öppna och vi satte oss och rundade av en fin tur. Innan middagen på hotellet samlades vi i baren och över ett glas muskatelvin presenterade vi oss för varandra.

Måndag 25/3

Klockan nio begav vi oss av med bussen till Valldemosa. Under mandelträden var det alldeles gult av den vackra kranskragen. Den lilla byn är känd av flera anledningar. Dels kom helgonet Catalina Tomás som levde på 1500-talet därifrån. På slutet av 1300-talet grundades ett kloster tillhörande den

stränga kartusianerorden. Under nära femhundra år levde och verkade munkarna under strikta regler och tystnad i klostret. Efter att munkarna drivits ut år 1835 hyrde man ut rum i klostret, bland annat till Frédéric Chopin och George Sand under vintern 1837-38. Intill det forna klostret finns ett sommarpalats som tillhört kung Sancho. Allt detta kunde vi under ett par morgontimmar bekanta oss med. Så styrde vi på vägar snirklandes genom olivlundar mot den lilla byn Deià. Husen i det som är kärnan av byn ligger fastklamrade på en kulle med kyrkan på toppen, på kyrkogården är det så trångt att man begravs stående. Det sägs att folk blir ovanligt gamla i Deià och det måste väl bero på att alla vägar är så branta att invånarna blir tvungna att motionera även om de bara ska till bageriet eller baren.

I Deià kan inte stora bussar stanna och vi gjorde en supersnabb urstigning, vilket uppskattades av chauffören. Så började vi gå ut ur byn, vilket innebar uppåt. Efter en stund vek vi av på en stenlagd liten väg som förde oss förbi knotiga olivträd. Vädret var perfekt för att vara ute och vandra. Vid en källa med friskt källvatten sköjde vi grönsaker och föryngrade oss själva med några klunkar. Så vidare uppåt. Just när en del började tvivla på att de skulle få någon lunch var vi framme vid en härlig

plats, vindstill och med bra utrymme för den rödvitrutiga duken. Snart fyllde den av våra mallorkinska specialiteter där coca de trampo och coca de verdura, en slags pizza, dominerade. Efter lunchen beskådade vi en drake i form av ett olivträd innan vi kom in i steneksskogen. Tidigare var denna vegetationstyp dominerande på ön, men eken har avverkats framförallt för att man i milor kolat den till träkol. Rester av kolmilor kunde vi se på flera ställen och dessutom rester av kalkugnar och kolarbostäder. Då vi åter kom ner på lite lägre höjd tog oliverna vid igen. På en mur i solen tog vi en liten chokladpaus.

Vi kunde se många exemplar av en växt med breda, ljusgröna blad. Det var sjö-lök, som till hösten kommer att blomma med vackra vita blommor. Blommade just då gjorde den lilla sloklöken som luktade starkt av vitlök .

Strax nedanför kom vi in på gårdsplanen till Son Mico. Under tamarisken drack vi härlig färskpressad apesinjuice från gårdens egna apelsiner. Många njöt också av madames underbara citronmarängpaj. Mätta och lite trötta var vi glada att vi inte hade långt till bussen. Vi valde att köra den vackra men långsammare vägen längs med och stannade till en liten stund vid Son Marroig, en gård som har tillhört ärkehertigen Ludvig Salvador av Habsburg. Under många år bodde han på Mallorca och ägnade sin tid åt att beskriva Balearerna och vårda den mark han ägde. Från utsiktsplatsen kunde vi skåda ut mot klippan Sa Foradada som skjuter ut i havet och har ett 18 meter stort hål rätt igenom.

Fortsättning följer i nästa nummer.

Hurtigruten 1998

text och bild: My Jakobsson

Det är fredag den 5 juni 1998 och jag sitter på tåget från Halmstad med slutdestination Bergen. Ombord på tåget är det mycket folk, mest japaner och amerikaner, men när vi kommer till stationen Myrdal går nästan alla av. De ska säkert åka Flåmsbanen, för det gör 900000 personer/år. Den går mellan Myrdal och Flåm och är Den näst brantaste tågsträckan i Europa med en höjdskillnad på 865 meter på den 20 km långa sträckan. Jag har åkt den förr, den är jättespännande, men idag sitter jag kvar på tåget. Hardangervidda är stort och ödsligt med mycket snö. Sitter och tänker på de rallare som en gång i tiden, tidigt 1900 tal, byggde den här järnvägen. Det är så många tunnlar och broar och sååå långt till bebyggelse. Med den tidens maskiner, eller rättare sagt brist på maskiner, måste det ha varit strapstrikt.

I Bergen är det Drakbåtsfestival med karnevalståg och båtävling med hemmabyggda farkoster; med andra ord, det är livat i byn. Promenerar runt Lille Lungegårdsvannet med fantastiska stora blommande rhododendron längs den lilla sjön. Besöker sedan Kunstmuseet, som har fina bilder av norska konstnärer från olika epoker, som Harriet Backe (min favorit), Christian Krogh och Edvard Munch. Fortsätter till Stenersensamlingen, som har mer internationell konst, som Picasso, Braque, Mondrian, Klee, Skjerfbeck m.fl. Därefter var det dags för en tur med Fløybanen upp till Fløyen, som bjuder på en fantastisk utsikt över stan och de sju fjäll och kullar som omger den. På kvällen blir det en tur längs Bryggen, som är ett Världsarv med bebyggelse från Hansatiden. Så är det dags att äntra båten, mitt hem de närmaste 6 dagarna.

M/S Lofoten är den minsta och äldsta av Hurtigrutebåtarna och definitivt den med mest båt känsla. Här finns inte de stora salongerna med panoramafönster, här får man gå ut för att njuta till fullo av utsikten och det är så jag vill ha det.

Vi passerar Stad, på väderleksrapporten säger de alltid "nor for Stad" eller "sør for Stad" och det är här det. Här brukar vädret skifta.

I Ålesund har vi gott om tid i hamn. Det här gäller för alla större hamnar, man ska lasta och lossa och då blir det gott om tid i land. Hurtigruten är ju fraktfartyg. Även om den mesta lasten består av turister, så reser även lokalbefolkningen kortare sträckor och gods frakts. Gott om tid i hamn gör att rederiet i samarbete med lokala bussbolag arrangerar

landturer, dock inte på den här resan, för nu har strejksäsongen startat. I Norge strejkas det varje år i maj och juni. Just nu när jag åker Hurtigruten är det buschaufförerna, som strejkar. Ålesund är en vacker stad, den brann 1904 och byggdes sedan upp i jugendstil. Jag tar de 418 trappstegen upp på fjället Aksla och kan njuta av en fantastisk utsikt över stan och havet. Väl nere igen ansluter jag mig till en folkmassa på vad som förefaller vara en utomhus jazzkonsert, bra jazz lite åt gospelhållet. Det visar sig vara en frikyrkogudstjänst!

Efter Ålesund passerar vi Romsdalsalperna, 87 gnistrande snöklädda fjälltoppar. Det är sinnebilden av Norge. Det är mycket trevligt folk ombord och lätt att stifta bekantskap. Bland alla amerikaner visar det sig att många har skandinaviskt påbrå. Jag blir bekant med Linda från USA, som visar sig ha delvis vuxit upp i Bohuslän och med Carl, en globetrotter, som kan mer om Norge än jag. Han är på sin 25 resa i Skandinavien. Sitter på däck och solar, det är varmt och skönt, fast det

tycker visst inte alla. Tar en promenad i Molde och en kvällstur i Kristiansund. Mellan Molde och Kristiansund är det öppet hav och här blåser det upp. Det gäller att hålla ögonen på horisonten hela tiden för att inte bli sjuk. Det var skönt att få fast mark under fötterna i Kristiansund.

Vaknar i Trondheim. Nu är busstrejken ett faktum. Går in till stan. Går till Nidarosdomen. På Konsthantverksetret finns det glas av både Kari Ulleberg och Benny Motzfelt, två av mina favoriter inom glaskonst (Kari Ulleberg är f.ö. fortfarande verksam 2022 och har sin verkstad med utställningslokal i Drammen, väl värd ett besök). Vi passerar genom det mycket smala Stoksundet. Det berättas att den tyske kejsaren Wilhelm var ett stort fan av norska kusten, men när hans fartyg gick genom det smala Stoksund med hjälp av lots, blev kejsaren nervös och tänkte ta rodret själv. Lotsen gav besked att ”här är det jag som är chef” och i efterhand fick lotsen ett guldur i gåva av kejsaren. Det blir lite si och så med sömnen, det går inte att sova bort tiden

när vi passerar så vackra platser. Herborg Kråkevik sjunger "vi skal ikkje sova bort sumarnatta" och här stämmer det verkligen. Vi passerar många öar, smala sund och ensligt belägna gårdar, ställen där båt är enda möjligheten att komma till affär eller skola. Idag finns ju TV serien "der ingen kunne tru at nokon kunne bu". Kanske är något program i den serien inspelat just här längs kusten mellan Rørvik och Bodø.

I Bodø är det blåsigt och lätt regn, så jag går direkt till Konstgalleriet. Galleristen vill gärna visa mig ett par tavlor hon är extra stolt över, den ena är av Kajsa Zetterkvist bördig från Arvika, den andra är av Lars Lerin! En av hans mörka akvareller från Lofoten. Synd att jag inte köpte den.

Ombord igen fortsätter resan längs den lodräta Lofotväggen 10 km lång och väldigt imponerande. Vi åker genom det 20 km långa Raftsundet med en extra

avstickare in i Trollfjorden. Det finns inte nog superlativer för att beskriva naturen här, fantastiskt och magnifikt men mest av allt magiskt. Jag pratade med kapten och han sa att han blir lika fascinerad varje gång även han. Maten ombord är ett kapitel för sig själv, både fina restaurangen och cafeteria är svindyra och min reskassa begränsad. Ofta köper jag yoghurt och frukt i land, ibland köper jag Mackøl och nykokta räkor tillsammans med en medresenär och detta äter vi i hamnen eller ombord. Men varje dag kikar jag på menyn till fina restaurangen och en dag står det KVEITE. Jag älskar kveite (hällefundra), så nu är det dags att boka bord. Delar bord med en fransyska och en man från Lofoten. Han är son till en fiskare och valjägare och berättar att kveiten var så dyr att de inte åt den själva utan sålde allt. Vi fick hummersoppa till förrätt, jag åt ett par skedar men ville inte riskera att bli mätt. Huvudrätten var ångad kveite med potatis och skirat smör. Jag droppa-

de potatisen och skäms än idag över hur mycket fisk jag lyckades sätta i mig. Desserten, glöm den. Kaffe med tårta, kaffe ja tack, tårta nej tack. Det var en oförglömlig middag.

Resan går vidare norrut och nu är Rgrönskan skir, björkarna har musöron, 10 juni, och tussilagon blommar. Tromsø omges av snöklädda fjäll. Vi besöker Ishavskatedralen, en mycket ljus kyrka från 1965. Ena gaveln har ett stort fult mosaikglas- fönster. Så har det inte varit från början, då var det ett vanligt fönster så besökarna kunde ta in naturen och finna lugn. När det byttes gick aldrig arkitekten in i kyrkan mer, han ansåg sitt verk förstört. När resan fortsätter har vi Lyngsalpene på styrbords sida, de är 1500-1800 meter höga. Havet är lugnt, men Lofotenskutorna ser ut som korkar på vattnet. Midnattssol och solen står högt ovanför horisonten.

Nästa morgon kommer vi till Hammerfest och Honningsvåg. Buss upp till Nordkappsplatån, lång väg i zick-zack, ingen bebyggelse och det påminner om ett vulkanlandskap. Dimman ligger tät, så någon utsikt har vi inte. Nordkappshallen är nog världens största souvenirbutik och helt utan charm. Det positiva är en film av Ivo Caprino, en supervideograf på fem skärmar, som skildrar naturen, havet, fisket, fågellivet, hundspann mm på ett hisnande sätt. Kapellet är också vackert med rena linjer och inga onödiga krusiduller, det är ett ekumeniskt rum. På kvällen övergår regnet i snö. I restaurangen serveras valbiff med svampsås, ett mörkt kött som smakar oxkött, det är gott. Jag har provat att tillaga valkött några gånger men aldrig lyckats, antingen blir biffarna skosula eller så smakar det tran.

Fredag 12 juni. Flygstrejken är ett faktum! Båtresan är över och jag lämnar M/S Lofoten i Kirkenäs. Tillbringar ett

par timmar på en överfull resebyrå, men det enda de kan komma med är en tåg-biljett från Bodø på onsdag. Det här blir inte lätt. Hittar ett café, som har frozen yoghurt, köper en megasize och funderar på hur jag ska göra i morgon.

Går upp 05.30 och tar taxi till flygplatsen. Flyget till Tromsø går och även nästa flyg Tromsø - Bodø lyfter. Här skulle jag egentligen flugit Tromsø - Oslo men det är inställt. På flyget har de flesta bestämt sig för att stanna i Bodø tills vidare, en familj från Kungsbacka har bokat om till Köpenhamn på måndag och därifrån vidare till Göteborg. Jag överväger att göra detsamma, men jag har tänkt mig till Värmland och då känns inte omvägen via Köpenhamn så lockande. I Bodø försöker jag få hjälp vid SAS-disken, men den här strejken är inte deras problem. Vid Luftfartsverkets disk är det bättre service. Här får jag låna telefon och lyckas få tag i en biljett med Braathens Bodø - Trondheim. Braathens cabinpersonal berättar att de blir kvar på hotell i Trondheim, för söder om stan är alla flyg och bussar inställda. När jag står vid bagagebandet och väntar på rygsäcken, hör jag någon bakom mig säga "det blev en Mazda 323". Jag tvekar i tre sekunder, sedan vänder jag mig om och frågar "Pratar ni om en hyrbil? Ska ni till Oslo? Får jag åka med? Jag delar på kostnaden och jag kan köra." Det blev en bra resa på 53 mil och de skjutsade mig till busstationen, men ville inte ha hjälp med körningen. I Oslo var det gott om svenska bussar, så det var bara att köpa biljett. Klev av i Töcksfors 00.45 efter en lång dag.

Jag var helt säkert den enda person, som lyckades tillryggalägga sträckan Kirkenes - Oslo på en dag mitt i strejken!

Resemästarens sidor

När jag skriver detta är det bara ett par dagar innan första gänget med SGS-are reser till Egypten. Jag kommer själv följa med och ser mycket fram emot resan! Efter nästan två års resekarantän, pirrar det i magen av förväntan och jag känner mig som ett barn på julafton. Det ska bli fantastiskt kul och intressant! Att besöka pyramiderna med Nisse, vår färdledare, blir som att resa i en tidsmaskin flera tusen år tillbaka i tiden. Vill du också resa i tiden, finns chansen på vårmötet i Uddevalla. Då ska några av deltagarna visa bilder och berätta om sina upplevelser i Egypten.

Expedition Sydatlanten har tyvärr ställts in ännu en gång då rederiet på grund av omikron tvingades avbryta sin säsong i Antarktis. Nu blickar vi framåt, siktar på 2023 och hoppas att världen har stabiliserat sig till dess.

Den Stora tågresan genom Asien är fortfarande ett osäkert kort, då flera av länderna i Asien ännu inte öppnat för turism och gränsovergångar är stängda. Därför har vi valt att skjuta fram även den resan till 2023.

Är du anmäld eller har satt upp dig på intresselista till någon av SGS-resorna håller vi dig uppdaterad. Om läget i Europa förblir stabilt, räknar vi med att presentera en ny resa i nästa nummer.

Så länge vi inte har fysiska träffar kommer nya resor bara att presenteras här i Briefing och på föreningens hemsida, så håll ögonen öppna!

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

Kalendarium

**Expedition Sydatlantens öar
Ushuaia-Sydgeorgien- Tristan da
Cunha-St Helena-Johannesburg**

Endast kryssning:
25 mars-16 april 2023
Boka på förfrågan!

**Stora tågresan genom Asien-med
tåg och båt från Bangkok till
Tokyo**

3-4 veckor i november 2023
Intresselista!

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien– Tristan Da Cunha– S:t Helena–Johannesburg

M/v Hondius byggdes 2019 och är ett modernt och bekvämt fartyg. Hon tar max 170 passagerare och ger, liksom sitt systemfartyg m/v Janssonius, en bekvämare överfart.

Ny båt – vi kryssar med nybyggda polarfartyget m/v Hondius över Sydatlanten

Covid ställer fortfarande till det i Sydamerika och öarna vi planerar att besöka har inte ännu öppnat för besökare. Därför är årets kryssning inställd, men till 2023 räknar vi med att läget är ett annat och att vi ska kunna genomföra resan. Vår expedition över ett av de sju världshaven tar oss till tre av Atlantens mest otillgängliga ögrupper och öar – Sydgeorgien, Tristan da Cunha och S:t Helena. Tristan da Cunha är världens mest ensligt belägna samhälle. Det som gör vår SGS-resa unik och så spännande, utöver att vi besöker dessa

svårtillgängliga platser, är att vi har kontakter och vänner på öarna genom vår expeditionsledare Torbjörn Svensson. Sannolikt finns det inte någon annan svensk som varit på alla dessa öar och dessutom har vänskapsband med öborna. Det öppnar dörrar som är stängda för andra. Att Torbjörn är sjökapten och erfaren färdledare är basen för en lyckad resa och han kommer att hålla många intressanta föredrag och leda utflykter på svenska. Dessutom blir det fina föreläsningar av båtens guider.

Är du intresserad av att få mer information om resan ska du inte tveka att kontakta Anna-Karin eller Lotta på Gränslösa Resor.

Preliminärt pris endast kryssningen: från 125 000 kr/person.

Nytt datum från Ushuaia–Johannesburg: 25 mars–16 april 2023

Information och bokning: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00

Stora tågresan genom Asien

Med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

Drömmen om en panasiatisk järnväg går tillbaka till de europeiska kolonialmakternas tid i Kina och Sydostasien. De ville länka samman sina fragmenterade järnvägssystem till ett. Man ville bygga tåglinjer som sammanförde Singapore med Kina och Indien med Indokina. På grund av världskrigen förverkligades inte drömmen. År 2006 togs idén upp igen och Trans Asian Railway Network-avtalet tecknades mellan 18 länder. Inom ramen för detta avtal byggs rutten Kunming–Singapore. Den ska gå från södra Kina via Vientiane, nordöstra Thailand, Bangkok och Malaysia för att sluta i Singapore. Sammanlänkat med Vietnam, Kambodja och Myanmar så får den nya höghastighetsjärnvägen en längd på 6600 km. De asiatiska länderna länkas samman med de mest ambitiösa höghastighetsprojekten i världen. Japan

var först ut av alla med Shinkansen tåg till Tokyo OS 1964. Kina har byggt mer höghastighetsjärnväg de senaste tio åren än vad resten av världen byggt järnväg totalt sett sedan andra världskriget.

Vår resa börjar i Thailand där järnvägen genom Isaanregionen har sina rötter helt tillbaka till kung Chulalongkorn och 1892. Det blir en intressant kontrast till höghastighetstågen vi senare reser med. En ny järnvägsstation ska öppna i Bangkok 2022 och höghastighetslinjen är planerad att invigas 2023, Om den planen håller blir det höghastighetståg under hela vår resa. Laos har knappt järnväg och börjar med höghastighets-tåg från start. Rälsen mellan Kunming och Vientiane invigdes nyligen. Därmed ges möjlighet att resa med tåg hela vägen från Bangkok till Tokyo, så när som på sträckan mellan Shanghai och

*Shinjuku,
Japan.*

Osaka. Vi blir lite av pionjärer för framtidens resande i Asien!

I nordöstra Thailand möter vi det genuina Thailand med ett kulturarv från Angkorrikets storhetsdagar. Här är vår färdledare, Per Sundbergs, hemtrakter sedan årtionden. Resan fortsätter se-

dan genom det natursköna Laos. Lao-tier och thailändare är brödrafolk på var sin sida om Mekongfloden. Innan fransmännens entré som kolonialmakt såg man aldrig den mäktiga floden som gränssättande utan som en länk. Med det helt nya tåget reser vi sedan genom

södra Kinas karstlandskap, befolkat av talrika minoritetsgrupper. Framme i Shanghai väntar färjan och med slowboat färdas vi mellan finansmetropolerna Shanghai och Osaka. I Japan fortsätter vår resa med tåg och vi utforskar Kyotos kulturarv, njuter av vyer över Fuji och avslutar i Tokyos traditionsbundna, tidlösa modernitet.

Resan är planerad under perioden då taifolken tackar vattengudinnan för regnperiodens vatten till rismarkerna, vilket firas med den graciösa Loi Krathongfestivalen. Flytetyg med blommor och stearinljus driver på floderna och ljuslanternor lyser upp himlen. När vi cirka tre veckor senare anländer till Japan ”brinner lönnarna” och höstfärgerna är normalt sett som vackrast.

Resan bjuder på stora kontraster, olika religioner och statsskick. Nutid, framtid och historia.

Shanghai varifrån vi tar färjan till Osaka.

Ledare för resan är Per Sundberg. Per talar thai och har bott både i Peking och Tokyo. Han är historiker med en passion för kulturer och människor.

Budgeterat pris: 75 000–100 000 kr

Tid: 3–4 veckor i november 2023 Intresseanmälan!

Intresseanmälan: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, mejl info@granslosaresor.se

Havet är till stor nytta. Utan det skulle man till exempel inte kunna komma ut till alla öarna i skärgården.

Ur "samlade grodblad" av Arne Ericsson

